No. 925 Zaterdag 21 September 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,- pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 20 September.

WELGEMANIERD en VERDRAAGZAAM.

I.

Als op een voorbeeld van polemiek, die tevens een verdediging is tegen de beschuldiging van onverdraagzaamheid, waarvan de Katholieken zoo dikwijls beticht worden, willen wij thans wijzen op den onlangs gevoerden, zeker den meesten onzer lezers niet genoeg bekenden pennestrijd, tusschen den protestantschen hoogleeraar Dr. Kuyper en Pater Bensdorp, Redemptorist.

In meerdere redevoeringen en meerdere afleveringen van het tijdschrift *De Heraut*, allen nog van jongen datum, heeft Dr. Kuyper zeer duidelijk en uitgebreid omschreven en beproefd te bewijzen zijn theologisch systeem. Dit moet zeer natuurlijk, wijl hij volbloed Calvinist is, in lijnrechte oppositie wezen met het fundamenteele katholieke principe: *ja en neen kan te gelijker tijd met betrekking tot dezelfde zaak niet waar zijn, dus kan er slechts één ware godsdienst bestaan.* Daarentegen pleit Dr. Kuyper (feitelijk) voor een absolute leerstellige anarchie, schoon dat streven verbloemd wordt door te spreken van *veelvormigheid der waarheid.*

Zijn pleidooi is vervat in de meest hoofsche bewoordingen, in de meest heusche zinwendingen, die duidelijk bewijzen, dat hij wars is van alle zucht om zijne tegenstanders te kwetsen of te beleedigen.

„Niets anders was te verwachten," zegt de Protestantsche lezer, „het is overbekend, welk een deftig, welopgevoed, bedaard man onze Dr. Kuyper is en zoo kennen wij vele protestantsche schrijvers."

Met Uw welnemen, zou zijn tegenstander Pater Bensdorp dat ook niet kunnen zijn? Laten wij dezen laatsten eens even vluchtig volgen in zijn pennestrijd met Dr. Kuyper, (*De Katholiek, Februari–Maart–nummer*) door eenige greepjes daaruit te doen, want het artikel, hoe degelijk ook en schoon in zijn geheel, is te lang en overigens ook te diepzinnig voor een courant.

„Dr. Kuyper," zegt hij, „trekt onder onze tegenstanders bijzonder de aandacht niet alleen om zijn ontzaglijke gaven, maar vooral om de zeldzame positie, die hij in de rijen onzer tegenstanders inneemt. Onder hen, die de Roomsch Katholieke Kerk vijandig tegenover staan, zijn uit den aard der zaak de Protestanten — de ortodoxe wel te verstaan — het minst van ons verwijderd. Met ons erkennen en belijden zij den Christus als den Zoon van den levenden God. En toch vinden wij, katholieken, onder die zich noemende christenen, juist onze felste tegenstanders. Voor al het schoone en goede in de Katholieke Kerk schijnen zij vaak doof en blind. Onmogelijk met hen een kalme discussie te voeren. Waar de Katholieke Kerk ter sprake komt, is bij hen oogenblikkelijk de hartstocht aan het woord en de gezonde rede zwijgt.

„Geheel anders met Dr. Kuyper. Ofschoon in merg en been Calvinist, is toch de hoofdindruk, dien men van hem krijgt, deze: dat hij oprecht de eer van Christus zoekt, en het is mijn persoonlijke overtuiging (welke ik echter aan niemand wil opdringen) dat deze man, wanneer hij klaar en duidelijk inzag: hier is de volle geopenbaarde waarheid van Christus, hij die waarheid onverschrokken, ondanks de grootste offers zou volgen. Dr. Kuyper maakt den indruk, vooral op het gebied zijner godsdienstige overtuiging, inderdaad conscientieus te zijn.

„Wij, katholieken, zijn van de waarheid van ons heilig geloof zoo innig overtuigd, wij hebben de beweegredenen, welke die waarheid voor ons absoluut zeker, boven allen twijfel verheven en klaarblijkelijk maken, zoo van jongs af voor oogen gehad, (dat wij ons (geloof ik) niet genoeg kunnen verplaatsen in den toestand van hen, die buiten onze Kerk zijn opgevoed, en kunnen ons niet verbeelden, hoe moeilijk het voor hen is, de waarheid, welke voor ons zoo overduidelijk is, te erkennen. Vandaar, dat wij geneigd zijn, onze tegenstanders al te spoedig te verdenken van kwade trouw; wij verliezen te veel uit het oog, hoe diep een overtuiging ten gevolge van opvoeding, omgeving, eenzijdige beschouwing enz. kan wortel schieten, en welke ontzettende vastheid die overtuiging verkrijgt, wanneer men daarvoor bovendien geheel zijn leven gewerkt en gestreden heeft, ja haar de glorie achtte van zijn geslacht. Zulk een ingewortelde meening voor onjuist te erkennen en haar te verwisselen tegen eene overtuiging, die men immer heeft hooren voorstellen als het summa van de grootste ongerijmdheden en schandelijkste leeringen, als den dekmantel van de afschuwelijkste boosheid, het is, menschelijker wijze gesproken, zoo goed als onmogelijk. Mij dunkt, het vereischt in zulke omstandigheden reeds heldenmoed, om de bedenkingen, welke tegen zijne overtuiging oprijzen, onbevooroordeeld onder de oogen te zien.

„Als men zich hier goed indenkt, kan men zeer goed begrijpen, hoe onze tegenstanders, al meenen zij het goed, en al raken zij van tijd tot tijd onder den indruk van het licht der waarheid, dat de Katholieke Kerk voor ieder ernstig onderzoeker zoo overvloedig uitstraalt, zich toch niet zoo voetstoots gewonnen geven, maar zich integendeel krampachtig blijven vastklampen aan hunne oude opiniën, en de bedenkingen, die zich hiertegen opdoen, met kracht van redenen trachten uit den weg te ruimen. Ziedaar, dunkt mij, althans één verklaring voor het feit, dat mannen van hooge geestesgaven en zoo eerlijk van gemoed, daarenboven betrekkelijk zoo bekend met onze theologie als Dr. Kuyper, zich niettemin door de kracht der waarheid niet laten overtuigen.

„Uit Dr. Kuyper's studiën op theologisch gebied, zullen wij zien, hoe een man, aan wiens goede trouw wij niet twijfelen mogen, van den eenen kant de waarheid eerlijk en oprecht onder oogen ziet en haar invloed ondervindt en van den anderen kant tegen de evidentie dier waarheid met de uiterste krachtsinspanning, ja tot het hopelooze toe zich verdedigt, vooral tegen het hoofdprincipe: de waarheid is onverbiddelijk één en de waarheid verandert niet, zeker niet de geopenbaarde waarheid.

„Men kan nieuwe waarheden omtrent een zelfde voorwerp van kennis ontdekken. Verschillende personen kunnen een zelfde voorwerp van verschillende gezichtspunten beschouwen en op die wijze zich omtrent diezelfde zaak verschillende waarheden formuleeren. Maar nooit kunnen die verschillende ware opvattingen met elkander in strijd komen, tenzij het gekende voorwerp verandert.

Als we nu spreken over geopenbaar-

Feuilleton.

Spoorweg-Speculanten.

(*Amerikaansche Schets.*)

I.

Er scheen iets aan te haperen bij haar man, dat voelde mevrouw Dolly Price reeds eenigen tijd. Zijn gelaatsuitdrukking was veranderd, en wanneer hij meende, dat men niet op hem lette, verzonk hij in gepeins, en een trek, niet alleen van zorg maar ook van gramschap, kwam op zijn gelaat. Het kwam mevrouw Price voor, alsof er boven het mooie landhuis aan den oever van het Michiganmeer een onweerswolk hing, die zich elk oogenblik zou kunnen ontladen.

George Price was een *Selfmade* man van den echt amerikaanschen stempel. Van eenvoudig klerkje had hij zich door gelukkige speculaties tot millionair weten op te werken. Mevrouw Price vermoedde wel, dat zorgen over zaken hem drukten; van welke soort deze echter waren, kon ze zelfs niet vermoeden. Het is in Amerika geen gewoonte, dat de man mededeeling doet van den stand zijner zaken. Hij laat al wat daarop betrekking heeft buitenshuis; in zijn woning wordt daarover nooit, tenminste niet met huisgenooten, gesproken.

In 1872, het jaar waarin deze geschiedenis speelt, was Dolly een jonge vrouw van 25 jaar en sedert vijf jaar gehuwd.

Drie kinderen, twee jongens en een meisje vormden het geluk der ouders, die zeer gelukkig met elkander leefden.

Price liet den Nickel–Platespoorweg van Buffalo naar Chicago aanleggen, en het laatste gedeelte was juist in gereedheid gekomen.

Van het feest, dat gegeven werd tot voltooiing van den spoorweg kwam Price met meer zorg beladen terug dan hij ooit gehad had, sloot zich daarna dikwijls halve dagen in zijn werkkamer op en werkte tot laat in den nacht. Er was dus iets niet in orde. Dolly vreesde, dat een groot gevaar haar geluk bedreigde en zij besloot zich daarvan te vergewissen.

Aan de zijde van het meer had de villa een warande en op de eerste verdieping een balkon. Aan dit balkon grensde een aanbouw. waarvan men het vlakke dak gemakkelijk van af het balkon kon bereiken. In dit dak was een ventilator, waardoor men juist in de werkkamer van den heer des huizes kon zien. Wanneer nu mevrouw Dolly op de leuning van het balkon ging staan, kon zij op het dak stappen en 's avonds in 't donker ongemerkt door de opening van den ventilator in de kamer zien.

Twee avonden had Dolly reeds op het dak doorgebracht om haar echtgenoot gade te slaan. Zij had hem urenlang als een vertwijfelde in zijn kamer op en neer zien loopen, had hem halfluide woorden hooren uitstooten, hem hooren zuchten en wist nu, dat haar anders zoo moedige man alle veerkracht verloren had en in een zeer opgewonden toestand verkeerde.

Er moest iets gebeuren. Ze ging naar beneden en klopte aan de deur van de werkkamer.

— Wie is daar? vroeg Price.

— Ik ben het, Dolly, ik moet je dringend spreken, George, zei de jonge vrouw.

— Is een van de kinderen ziek? Ik heb 't zeer druk.

— Laat me binnen, vroeg Dolly zoo dringend, dat Price de deur opende, doch eerst nadat hij alle papieren op zijn schrijftafel had weggeborgen.

— George, zeide zij, ik heb je beluisterd. Ik weet, dat je in een pijnlijken toestand verkeert, die je geheel terneerdrukt. Ik verzoek je mij dien toestand mede te deelen. Ik ben je vrouw, de moeder van je kinderen. Angst en zorg verteren mij. Laat mij niet langer in het onzekere. Wat dreigt ons?

Price was op een stoel neergevallen en staarde voor zich uit. Daarop pakte hij, plotseling besloten, de hand zijner vrouw en zeide met bevende stem:

— Mijne arme Dolly, je zult alles weten. Ik heb voor den aanleg van den Nickel-Plate spoorweg niet alleen mijn geheele vermogen gebruikt, maar ook den laatsten penning van mijn crediet opgenomen, alles met de vaste overtuiging, dat Vanderbilt mij den spoorweg afkoopen moest, omdat deze spoorweg een concurrent is voor de lijn die hij in het zuiden om 't Michigan-meer heen heeft laten aanleggen. Deze verwachting is niet in vervulling gekomen. Vanderbilt heeft mijn aanbieding om den spoorweg te koopen van de hand gewezen en zal mij nu geheel ruïneeren door op zijn lijn de tarieven zoo laag te stellen, dat hij 't geheele vervoer tot zich trekt. Het zal geen half jaar duren of ik bezit geen cent meer en dan krijgt Vanderbilt den spoorweg voor een appel en een ei. Hier is niets aan te doen, want ik heb geen geld meer om te concurreeren. De schulden, die ik gemaakt heb en die op mij blijven rusten, loopen in de millioenen en het is dus onmogelijk om daar weer bovenop te komen. In armoede te leven en jullie in armoede te zien is mij onmogelijk. Er is

de waarheid, gaat het over kennis van onveranderlijke dingen, over feiten, die geen keer meer nemen, bijv. of Christus de macht van zonde-vergeving in zijn Kerk heeft achtergelaten of niet. Of wel het betreft de kennis van het wezen Gods, dat evenmin verandert, bijv. of God één is in wezen en drievuldig in personen, ja dan neen.

„Hierom kunnen tegenstrijdige opvattingen omtrent die geopenbaarde zaken nooit of nimmer te gelijk waar zijn.

„Dr. Kuyper is te veel denker en te veel geleerde om het klemmende dezer redeneering niet te gevoelen; ook is hij te oprecht, om zich deze moeilijkheid te ontveinzen; maar van den anderen kant, is hij te veel gehecht aan zijn Calvinisme, om zich gewonnen te geven. Wanneer men de geschriften van den Hoogleeraar leest vooral van de laatste tijden, kan men zeer duidelijk zien, dat deze moeilijkheid hem ontzettend in het nauw brengt en tevens, hoe hij al de krachten van zijn reuzengeest inspant, om hier een uitweg te vinden."

Nadat Pater Bensdorp duidelijk uitgelegd heeft, hoe de Hoogleeraar dien uitweg meent gevonden te hebben in zijn systeem van de veelvormigheid der waarheid; na het onlogische en volstrekt onhoudbare dier theorie in een reeks van welgestijleerde en diepdoordachte bladzijden grondig te hebben bewezen, sluit hij als volgt:

„Wie ziet niet in, dat op die wijze de geheele goddelijke openbaring ontaardt in een mengelmoes van menschelijke meeningen, dat het heel geen zin meer heeft, van ketterijen, scheuringen en dwalingen te spreken, gelijk toch ook de H. Schrift herhaaldelijk doet, ja dat alle zekerheid omtrent de waarheid, d. i. omtrent den juisten zin der openbaring, te loor gaat.

„Neen, de waarheid is absoluut één, en als een stelling waar is, kan niet haar contradictorische eveneens waar zijn. Hierom kan men onmogelijk overtuigd zijn, de waarheid te hebben en niettemin voor mogelijk houden, dat iemand, die anders oordeelt dan gij, eveneens de waarheid bezitten kan. Wie overtuigd is van eene waarheid, moet noodzakelijk vasthouden, dat elk, die anders leert, dwaalt. Zulks kan zeer goed geschieden zonder bittere haat, ja kan gepaard gaan met de grootste verdraagzaamheid.

„Men kan de denkwijze, de geloofsopvatting van iemand als dwaling beschouwen en als zoodanig verfoeien, maar dit laat den persoon van hem, die de dwaling huldigt buiten kwestie. De dwaling is steeds lakenswaardig, in zoo ver de persoon, die ze volgt hier schuldig staat. Doch wie zal in het algemeen kunnen beoordeelen, of en in hoever die schuld hier aanwezig is? Ook wij weten wat opvoeding, landaard, nawerking van het verleden en wat al factoren meer op 's menschen overtuiging vermogen; niet in dien zin, dat zij tegenovergestelde meeningen tegelijk relatief waar kunnen maken, gelijk Dr. Kuyper verdedigt; maar in zoover zij aan de dwaling vaak haar schuldig karakter kunnen ontnemen."

Hier sluiten wij onze aanhalingen. Ons dunkt, de lezer zal wel niet meer vorderen ten bewijze, dat ook van de zijde des katholieken tegenstanders niets verzuimd is, om den goeden toon te bewaren in dezen pennestrijd, integendeel alles is aangewend, om trouw te blijven aan de regelen der fijnste beschaving en ruimste verdraagzaamheid. Dr. Kuyper kon dan ook niet nalaten, open en rondborstig in *De Heraut* te erkennen: „De nobele vorm en ernstige toon van deze polemiek kan niet genoeg gewaardeerd worden. In dat opzicht kan zij dienen als een model."

„Maar is dit voorbeeld wellicht geen hooge uitzondering," vragen sommige lezers, „is het misschien niet eenig? Het pleidooi Schaepman-Bolland was al vast zeker niet in dien trant."

Een weinig geduld. In een volgend artikel willen wij daarop trachten te antwoorden.

In gebruik stelling van het internationaal seinboek. Nieuwe editie.

Met verwijzing naar de mededeeling voorkomende in de *Staatscourant* van 17 Januari jl. no. 14, wordt bekend gemaakt, dat de Nederlandsche bewerking van het door de Britsche Regeering, in overleg met de voornaamste zeevarende natiën, vastgesteld Nieuw Internationaal Seinboek bij den uitgever J. H. de Bussy, te Amsterdam is verschenen en in den handel, tegen den prijs van f10 per exemplaar, verkrijgbaar is gesteld.

Van rijkswege worden aan de oorlogsschepen, loodsvaartuigen en aan de semaphorestations exemplaren van het nieuwe seinboek verstrekt, zoodat belanghebbenden, die zich daarmede in gemeenschap willen stellen, daartoe van de nieuwe wijze van seinen gebruik kunnen maken.

In herinnering zij voorts gebracht, dat het nieuwe Seinboek van het oude, thans algemeen in gebruik zijnde, hoofdzakelijk verschilt doordien, tengevolge van de toevoeging van enkele nieuwe vlaggen, het aantal seinmiddelen grooter en de wijze van seinen gemakkelijker en vlugger zijn geworden, terwijl bovendien voor het seinen op grooten afstand van ballen, cylinders en kegels gebruik wordt gemaakt.

Het thans in gebruik zijnde seinboek kan nog tot en met 31 December 1901 worden gebezigd; na dien dag zal echter uitsluitend volgens het nieuwe Seinboek worden geseind.

Ter vermijding van verwarring gedurende dat overgangstijdperk wordt het gebruik van het nieuwe Seinboek aangeduid door den geheschen onderscheidingswimpel, waarvan het uiteinde benedenwaarts aan dezelfde vlaggelijn is vastgemaakt met daarboven een zwarten bal of daarop gelijkend voorwerp.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Verleden Woensdag heeft Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS in de kapel van het St. Martinus-gesticht de tonsuur en mindere orden toegediend aan den Eeerw. ODULIO DE CASTRO. Wij wenschen den jeugdigen leviet en de Congregatie der Salesianen, waartoe hij behoort geluk met dezen eersten stap in de richting van heiligdom.

* *

Gisteren Vrijdag is Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS, per pakket naar Bonaire vertrokken ten einde daar het H. Vormsel toe te dienen. Gedurende de afwezigheid van Z. D. H. zal de Zeer Eerw. Pastoor G. WILLEMS, in hoedanigheid, van Provicaris het bestuur voeren over het Vicariaat.

* *

Eenige bijzonderheden omtrent den marteldood van Mgr. Hamer.—Aan een schrijven aan den Eerw. pater Jos. van Kerkhoven, die op de plaatsen zelve inlichtingen heeft ingewonnen, zijn de volgende bijzonderheden ontleend omtrent den gruwzamen dood van onzen heldhaftigen landgenoot.

Pater Van Kerkhoven is ook in staat geweest, de Bisschopsketen en den ring van Mgr. Hamer uit de handen van de Boksers terug te koopen. Deze kostbare relieken van den martelaar zijn door den superior der congregatie, waarvan Mgr. Hamer deel uitmaakte, geschonken aan zijn familie te Nijmegen, bij wie ze thans berusten.

Ziehier hetgeen pater Van Kerkhoven schreef:

Op zijn standplaats te Enl-tsjen-sen-ts'ing-ti werd reeds bij den aanval de hand van Zijne Doorl. Hoogw. met een kogel doorgeschoten.

Den 20en Juli heeft Mgr. Enl-tsjen-sen-ts'ing-ti verlaten en is den 22en te Toeo—ts'eng aangekomen. Mgr. zat op een groote kar, geknield op het ijzer eener lans en de punt van een sabel kwam van achter tegen zijn hals, zoodat hij niet de minste beweging maken kon. In dien staat is hij de geheele stad rondgevoerd, beschimpt en verwenscht door de menigte. Dienzelfden dag nog, 22 Juli, heeft men Monseigneur naar het gerechtshof geleid, waar hij 5 dagen verbleef, en, zoo men zegt, tamelijk goed behandeld werd.

Den 26en Juli zijn de Boksers het gerechtshof binnengedrongen, en hebben Zijne Hoogwaardigheid daaruit gerukt. Zij hebben Monseigneur bijna gansch uitgekleed, hebben hem een touw om den hals gedaan, sleepten er mee langs alle kanten en rukten heel zijn baard uit.

Daarna hebben zij Zijne Doorl. Hoogw. omwonden met watten, die met olie waren doortrokken en hebben die in brand gestoken. Monseigneur heeft rechtstaande de barbaarsche pijnigingen moeten onderstaan, het vuur was aan de voeten aangelegd. Toen het vuur uit was, viel Mgr., maar hij leefde nog en men hoorde eenige zuchten uit zijn borst opstijgen. Vervolgens hebben de Boksers zijn handen en voeten afgekapt, en het lichaam naar de begraafplaats overgebracht. Daar hebben zij Mgr. onthoofd, en gedurende een ganschen dag het hoofd op de punt van een lans tentoongesteld, zooals men soms met groote booswichten doet. Met dit alles was de helsche razernij der Boksers nog niet verzadigd. Zij moesten den doode nog onteeren. Zij hebben het lichaam van den eerbiedwaardigen martelaar geopend, een Bokserkind van 8 jaren nam er het hart uit, dat door een bedelaar werd opgegeten.

Twee heidenen hebben het verminkte lichaam van Zijne Doorl. Hoogw. begraven. Toen ik den 13en Maart te Toeo-tti'eng aankwam, vroeg ik aanstonds aan den mandarijn, waar

---

nog maar één uitweg voor mij, voor jou en de kinderen. Wanneer ik het geld, dat nog ter mijner beschikking staat, de rechten op den spoorweg, kortom alles wat nog waarde heeft bij notarieele acte aan jou vermaak, dan zijn jullie gered. Dit is echter mijn schuldeischers bedriegen.

— En ge meent, riep Dolly, in tranen losbrekend, dat ik de vlek, die op je naam rust, zou laten voor wat ze is; ik zou den laatsten cent weggeven om de schande van je weg te nemen, zelfs wanneer je dood waart? George, ik verzoek je, denk aan mij, denk aan de kinderen! Laat ons alles verliezen, maar laat ons te zamen verder leven. Wij zullen hulp vinden.

Price schudde het hoofd.

— Hulp komt er niet. Ik ben te ver gegaan met speculeeren en niemand zal dwaas genoeg zijn, mij bij te springen. Ik heb den rijken Gould den spoorweg voor een billijken prijs te koop geboden, maar ook deze heeft mij afgewezen. De Nickel-Plate-spoorweg is een mislukte onderneming.

— Nu, laat ons dan moedig de armoede en de ellende onder de oogen zien. Ik zal je trouw ter zijde staan en de kinderen zijn nog veel te jong, om de wisseling van hun toestand goed te begrijpen. Raap allen moed te zamen. George, ik smeek je er om.

Toen Dolly ver over middernacht de werkkamer van haar echtgenoot verliet, had deze weer zoover zijn energie teruggekregen, dat hij gezworen had bij de hoofden van zijn kinderen, dat hij den moed niet zou laten zinken.

Dolly had het zoover gekregen, dat de geheel verdwenen hoop weer was opgewekt en zijn lust tot werken was weergekeerd.

II.

Gould, de man die eenige malen millionnair was, de groote concurrent van den rijken Vanderbilt zat in zijn kamer en rekende alsof zijn leven er van afhing. Zijn millioenen waren in spoorweg, mijnen, fabrieken, huizen en grondbezit belegd. Hij dreef met zijn kapitaal handel in petroleum, graan, olie, spiritus en effecten. Ofschoon Gould ook een leger van ondergeschikten had, nam toch de hoofdleiding, die hij zelf in handen hield, een uur of acht daags in beslag. En niet altijd liep alles vlot van stapel. De concurrentie maakt ook een millionnair het leven zuur, wanneer die van een even sterken concurrent uitgaat. Vanderbilt en Gould waren zulke tegenstanders. Met geoorloofde middelen deden zij elkaar zooveel mogelijk afbreuk en ergerden elkaar door het plaatsen van artikelen in de dagbladen.

Op Gould's werktafel lagen tenminste driehonderd brieven, die hij zelf geopend had. De meesten waren bedelbrieven. Van zes uur af had hij voortdurend gewerkt. Nu was het twaalf, het spreekuur begon, dat hij houden moest voor lieden, die over zaken of over politieke aangelegenheden met hem te spreken hadden.

Precies op de minuut af bracht de bediende het eerste kaartje. Op een gouden blaadje lag een sierlijk visitekaartje; „Mrs. Dolly Price, Chicago" stond, er op.

— Price, Price! zei Gould tot zichzelf. Is dat niet die kleine speculant, die bankroet is? Wat wil die vrouw van mij? Deze bedelaresen zijn de ergste, want men kan ze niet kwijt raken, omdat men ze als dame moet behandelen.

— Als een bedelares ziet de dame er niet uit, zeide de bediende, die de vertrouwde van zijn heer was.

Gould dacht nog een oogenblik na.

— Ik kan een dame niet beleedigen door haar af te wijzen zonder te weten, wat zij wil. Laat haar binnenkomen.

Gould ging de jonge vrouw, eenvoudig maar elegant gekleed, tegemoet en noodigde haar uit plaats te nemen.

— Waarmee kan ik u van dienst zijn? vroeg hij kort, zooals dit bij Amerikaansche bezoeken gewoonte is.

— Ik kom u om een dienst vragen, antwoordde Dolly. Ja om uw hulp, die echter niet in geld of geldswaarde bestaan zal. Ge zult wel weten, dat mijn man de Nickel-Plate-spoorweg heeft laten aanleggen. Deze is gereed en mijn man is geruïneerd.

— Ik weet het, zei Gould. Hij heeft mij de onderneming te koop aangeboden, maar ze is geheel waardeloos.

— Zoo schijnt het, helaas, en we staan aan een afgrond, als gij ons niet helpt. Mijn man is wanhopig. De vertwijfeling, de angst voor de toekomst mijner kinderen heeft mij op de gedachte gebracht bij u om hulp te komen.

— Wanneer ge nu maar zeggen wilt, hoe ik u helpen kan, viel Gould haar wat ongeduldig in de rede.

— Zeer eenvoudig, verklaarde deze: het is voldoende, dat ge een reisje langs den nieuwen spoorweg onderneemt als om dien in oogenschouw te nemen. Vanderbilt heeft den aankoop van de lijn van de hand gewezen, omdat hij zeker is mijn man in korten tijd te kunnen ruïneeren. Wanneer er echter kans is, dat gij die lijn koopt, zal hij een anderen toon aanslaan. Want is de lijn in uwe handen, dan heeft Vanderbilt een concurrentie op leven en dood voor zijn Michigan-spoorweg te wachten, die hem meer zal kosten, dan wanneer hij den Nickel-spoorweg voor nog zoo'n hoogen prijs koopt. Wanneer Vanderbilt gewaar wordt dat gij in onderhandeling zijt en reeds een reisje maakt om de lijn te bezichtigen, dan koopt hij zeer zeker de lijn en dan zijn wij geholpen. De lachers hebt gij op uwe zijde en Vanderbilt is de gefopte.

Gould glimlachte. Het was hem

het lichaam van Zijne Doorl. Hoogw. was. Ik sprak met den mandarijn over den eerbied der Christenen voor de dooden ; ik sprak met hem over de groote waardigheid van een Bisschop, wiens lichaam tot hiertoe niet begraven was met de plechtigheden, die zijn waardigheid eischt. De mandarijn liet aanstonds onderzoeken en twee dagen later had men de reliquieën van den eerbiedwaardigen martelaar gevonden. Ik heb den mandarijn verplicht, de kostbare overblijfselen in een schoone kist te leggen, en deze op een betamelijke plaats neer te zetten, totdat ik de plaats, waarheen zij overgebracht moesten worden, zou hebben aangeduid. Daar in het Vicariaat van den Ortos bijna niets meer bestaat, had ik het besluit genomen het lichaam van Zijne Doorl. Hoogw. door de mannen van het gerechtshof naar Kalgan en vandaar naar Si-wan-tze te laten overbrengen. Maar de Christenen van El-tsjents'ing-ti, die in Toe-tsj'eng waren, hebben zich er tegen verzet. Mij dunkt, dat zij recht hebben op dien schat ; ik zal de komst van den ZeerEerw. pater Bermijn afwachten, om met hem de noodige maatregelen te nemen.

Havennieuws.

H. Ms. *Sommelsdijk* is Dinsdag ll. van hare reis naar Colombia teruggekeerd. Aan boord bevonden zich een twintigtal personen uit verschillende havens van Colombia, die op de *Sommelsdijk* hun toevlucht gezocht hadden.

Dewijl echter aan boord der *Sommelsdijk* een verdacht geval van besmettelijke ziekte was voorgekomen, mocht de boot de haven niet binnenvallen en werden hare passagiers naar het Quarantaine-gebouw gebracht, waar zij zich nog bevinden.

Posterij.

De met den nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden den 23n. dezer om 5 uur des namiddags gesloten.

* *
*

Lijst van onafgehaalde en onbestel baar bevonden brieven :

Pedro P, Arrieta, Jose Campo Campo, Paulina Daal, Eenrique de Wen, Julio Henriquez, Rómulo Hermoso, Herman C. Henriquez, Marie Monsanto, Paulina Martines, Feligpe Monsanto, Harlen Royer, Bertin Sentji, David Vidal.

Aangeteekende stukken : U. S. Weather Bureau Office, Haim Josias Cohen Henriquez, Isaac T. Santcreoos.

Een orkaan.

Van den 12n. op 13n. September jl. heeft op Santo Domingo een hevige orkaan gewoed. De wind kwam van het Zuiden en bereikte eene snelheid van 46 mijlen per uur. In de hoofdstad bepaalt zich de schade tot daken en boomen. Persoonlijke ongelukken kwamen niet voor; doch in het noordelijk gedeelte van het eiland te Puerto Plata, Montecristi, Santiago, enz. moet de storm vreeselijk hebben huisgehouden. Bijzonderheden ontbreken echter nog.

Als bewijs van koenheid diene, dat de goelet *Perla de Ozama* daags na den storm uitvoer naar Curaçao, als 't ware tusschen twee orkanen door. Want den 18 September heeft men weer een orkaan gehad, welke echter geen schade heeft aangericht.

Mac Kinley's dood.

Verleden Dinsdag kwam hier het bericht aan, dat President William Mc. Kinley den 14 Sept. te Buffalo aan de gevolgen zijner wonden overleden is. Weldra na het vernemen dier droevige tijding werden van de Gouvernementsgebouwen en van de consulaten de vlaggen half-stok gehesschen en de Gouverneur der Kolonie, vergezeld van zijn adjudant, legde een condoléance-bezoek af bij den consul der Vereenigde Staten op ons eiland, E. H. Cheney.

De begrafenis van den President heeft waarschijnlijk Donderdag jl. plaats gehad. Althans zoo was het voornemen. doch wijl de landkabel op Sto. Domingo weer stuk is, zijn wij van meerdere bijzonderheden voor het oogenblik verstoken.

De Vice-President Theod. Roosevelt is nu rechtens president.

Venezuela en Colombia.

Wij kiezen natuurlijk geen partij in het hangende twistgeding tusschen de beide naties. Beide volken zijn ons lief; maar dit belet niet, de voorgevallen feiten mede te deelen, zooals zij door betrouwbare personen worden medegedeeld. Rio-Hacha is wel door de Venezolaansche oorlogsschepen *Crespo*, *Miranda* en *Zumbador* bedreigd, maar niet beschoten.

Het leger, dat de stad te land moest aanvallen onder leiding van den Venezolaanschen Generaal Dávila, die 4000 man onder zijne bevelen had, is verslagen door de Colombiaansche regeeringstroepen. Twee Venezolaansche Generaals sneuvelden, onder welke Cárlos Echeverria, die langen tijd op Curaçao doorbracht, drie anderen werden gevangen genomen. Vier kanonnen, een mitrailleuse werden buitgemaakt door de Colombianen en bijna alle ammunitie.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Srs, Scott y Bowne, Nueva York.

Creo que la "Emulsón de Scott" es uno de los medicamentos que más se adoptan á las múltiples circunstancias que hay que tener en cuenta á la cabecera del enfermo, y aunque esta es una opinión puramente personal, creo sin embargo que la mayoría de los médicos de todo el mundo opinan de la misma manera sobre este particular.

Me permito felicitar á ustedes y suscribirme, S. S. Q. B. S. M.,

Ezequiel Bujanda.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

NEDERLAND.

Programma van het nieuwe Ministerie.

Het geheele programma van werkzaamheden van het nieuwe christelijke ministerie is nog niet bekend; wij laten echter het gedeelte hier volgen, dat in de Hollandsche bladen bekend gemaakt is.

Oplossing der schoolkwestie door doorvoering der pacificatie in den zin der wet Mackay.

Verleening van het „jus promovendi" aan bizondere instellingen van Hooger Onderwijs, vrijheid der vestiging van leerstoelen aan de universiteiten.

Pensioenverzekering van alle onderwijzers, hun weduwen en weezen, benevens meerdere bekostiging van het L. O. en der verhoogde onderwijzersjaarwedden door het Rijk; voorts financieele gelijkstelling ten aanzien van het openbaar en bijzonder M. O.

Verzekering van werklieden tegen ziekte, ouderdom en invaliditeit.

Regeling van het arbeidscontract.

Maatregelen tot verbetering der Zondagrust.

Uitbreiding en wijziging van het tarief van invoerrechten.

Strafbepalingen op het aanprijzen en openlijk te koop aanbieden van N. Malth. middelen.

Regeling der administratieve rechtspraak.

Betere regeling van den rechtstoestand der inlandsche Christenen in de Koloniën.

Veel dus belooft de nieuwe regeering.

Wij hopen, dat onder Gods Zegen dat vele en nog meer moge tot stand gebracht worden.

Levensduur onzer Ministeries.

Sedert 1848, toen het Ministerie Donker Curtius optrad, dat de eischen des tijds begrijpend en de vrijzinnige

---

hoogst aangenaam, een gelegenheid te hebben zijn concurrent een poets te spelen en hem in het openbaar belachelijk te maken. Wat men van hem verlangde was niet veel. Hij verloor er een werkdag door, maar die was wel weer in te halen.

— Het plan is afkomstig van uw heer gemaal, niet waar? Hij schijnt een handig man te zijn.

— Pardon mijnheer, het plan is in mijn hoofd geboren. Mijn man weet er nog niets van. Ik heb hem gezegd, dat ik familie te New-York ging bezoeken. Hij zou niet toegestaan hebben, dat ik naar u ging om misschien aan een weigering te worden blootgesteld.

— Niemand weet dus van het plan dan gij en ik, mrs. Price.

— Niemand.

—Dat is uitstekend. Nu, men zal van mij niet kunnen zeggen, dat ik een dame een verzoek geweigerd heb, waarvan de vervulling in mijn macht staat. Om der wille van uw man doe ik het niet, want hij heeft zich tot zeer dwaze speculaties laten verleiden en men moet menschen, die zoo onhandig zijn, niet steunen. Maar om uwentwil en die van uwe kinderen zal ik aan uw wensch voldoen. Ik geef uw man acht dagen den tijd om door de couranten het bericht te laten verspreiden, dat ik den spoorweg koopen wil. Ik zal op vragen en interviews ontwijkend antwoorden. Vandaag over acht dagen kom ik om den rit te maken. Ik zal uw man ook een brief schrijven, waarin ik hem meld, wanneer ik kom. Hiervan kan hij gebruik maken naar zijn beste meening.

Mevrouw Price stond op met vreugdetranen in de oogen en stak beide handen naar Gould uit :

— Mijn hartelijken dank, mr. Gould. Gij redt een huisgezin, ik en mijn kinderen zullen u ons leven lang zegenen.

— Gaat ge nu weer naar Chicago? vroeg de millionnair zonder op deze uitlating in te gaan.

— Met den eerstvolgenden trein.

— Ik wensch u gelukkige reis.

III.

De reden waarom Gould op het plan van mevrouw Price inging, was alleen om Vanderbilt een poets te spelen. Eenige uren na het bezoek van mevrouw Price bedacht hij zich, dat ook een millionair niet voor niets edelmoedig behoeft te zijn. Hij schreef een brief aan Price en verlangde van hem vijf procent van de som, waarvoor de spoorweg zou verkocht worden als aandeel in de zaak.

Price stemde natuurlijk toe. Toen liet hij het bericht in de couranten zetten, dat Gould van plan was den Nickel-Plate spoorweg te koopen. Gould hulde zich in een veelzeggend zwijgen, maar sprak het gerucht niet tegen.

Valderbilt werd opmerkzaam.

In de hand van Gould was de nieuwe spoorweg zeer zeker een gevaarlijke concurrent. Acht dagen later kreeg Vanderbilt van zijn agent te Chicago het bericht, dat Gould daar aangekomen was. Twee uur later kwam een tweede bericht van den agent, dat Gould in een extratrein gestapt was om de lijn van Chicago naar Buffalo te inspecteeren en daarna den koop te sluiten.

Een half uur later ontving Price een telegram van Vanderbilt om de som te noemen, voor welke hij de lijn koopen kon, en vóórdat Gould den halven afstand van Chicago naar Buffalo had afgelegd was de lijn aan Vanderbilt overgegaan voor vijftig millioen dollars.

Toen Price al zijn schuld betaald had en aan Gould de vijf procent had afgestaan, hield hij nog zeven millioen over. Hij was rijker dan hij geweest was.

Geheel Noord-Amerika had pret, toen de dagbladen, die op de hand van Gould waren, vertelden, hoe Vanderbilt er ingeloopen was.

Maar een Amerikaansche millionair komt, als een kat, altijd op zijn pootjes terecht. Vanderbilt verloor geen cent aan den Nickel-platespoorweg; integendeel, hij maakte er nog aardig zaken mede en wel op de volgende manier. Hij maakte van den spoorweg dadelijk een maatschappij. De aandeelen verkocht hij en kreeg zoo vijftig millioen dollars terug. Daarna, toen de maatschappij niets van hem hoorde, concurreerde hij haar dood en kocht ze voor een tweede maal voor een bespottelijk lagen prijs. Price trok zich echter geheel uit de speculatie terug en belegde zijn geld in solide fondsen.

denkbeelden des volks begrijpend en de vrijzinnige denkbeelden des Konings deelend, de Grondwet herzag, hebben wij tot dusver volgens de berekening van het *Huisgezin* 21 Ministeries verbruikt. Het nieuwe Ministerie zal het twee-en-twintigste zijn.

Is de gemiddelde levensduur van elk Ministerie — 21 in 53 jaar — iets meer dan twee en een half jaar, onderling is er heel wat verschil in leeftijd. Twee Ministeries zijn nog geen jaar aan het bewind geweest: het Ministerie Van Heemstra-Van Zuylen, van 14 Maart 1861 tot 31 Januari 1862, dus maar tien maanden en 17 dagen, en het Ministerie Geertsema-Fransen van de Putte, dat het maar van 9 Februari tot 1 Juni 1866, dus slechts 3 maanden en 22 dagen kon uithouden.

Daarentegen zijn er in dien tijd een drietal Ministeries giweest, die een levensduur van vier jaar hebben bereikt of overschreden: het Ministerie Pierson-Borgesius, dat, den 26n Juli 1897 gevormd, juist 4 jaar heeft geregeerd; het tweede Ministerie Thorbecke, dat van 31 Jan. 1862 tot 9 Febr. 1866, dus 4 jaar en 9 dagen, en het derde Ministerie-Heemskerk, dat van 23 April 1883 tot 21 April 1888, dus op twee dagen na 5 jaar aan het bewind was en daarmee het record heeft geslagen van alle Ministeries: die wij sedert de Grondwetsherzieniog van '48 gehad hebben.

BUITENLAND

Rome.—Te Freiburg in Zwitserland zal in October a. s. eene Gregoriaansche akademie geopend worden, onder leiding van prof. dr. Wagner, hoogleeraar der Gregoriaansche muziek aan de Uversiteit aldaar.

Doel der akademie is: gelegenheid te bieden tot dieper studie van den oud-eerwaardigen kerkzang, en den weg te bereiden tot de wederopleving van zijn traditioneelen luister.

De cursus is op één universiteitssemester berekend. De dagelijksche lessen, die kosteloos kunnen worden bijgewoond, zijn deels praktisch: voordracht, begeleiding enz. van den Gregoriaanschen zang; deels theoretisch: geschiedenis, theorie en aesthetiek van het Gregoriaansch, studie der handschriften enz.

De prefekt der congregatie der studiën, kard. Satolli, heeft op last van Z. H. Paus Leo XIII een brief gezonden aan prof. Wagner, waarin hij mededeelt, dat de H. Vader met bizondere ingenomenheid van de nieuwe stichting heeft kennis genomen, daar zij, met het „onderricht der religieuze wetenschappen aan de katholieke universiteit te Freiburg verbonden, dienen zal, om in de practijk den eeredienst te veredelen, in 't bizonder echter om in de jeugdige clerici en priesters de liefde te versterken voor de heilige Liturgie, die zoo innig met den eerwaardigen zang der roomsche Kerk verbonden is; om eindelijk de studie en de praktijk van dezen zang te verbreiden in alle plaatsen, waar de leerlingen, na voltooiing hunner studiën, hun religieuze en sociale werkzaamheid zullen uitoefenen.

„Het verheven woord, dat Zijne Heiligheid kort geleden in zijne Breve „Nos quidem" tot de Benedictijnen van Solesmes richtte is eene edele vingerwijzing en een krachtige aansporing tot zijn studie.

„Ik kan u verzekeren", zoo besluit de kardinaal zijn brief, „dat de H. Vader, gelijk hij zich verheugt over de wederopleving der Thomistische Philosophie, die op zoo schitterende wijze aan de Freiburgsche universiteit wordt beoefend, evenzoo met groote voldoening ook de wederopleving zal zien van een anderen tak der kerkelijke Discipline, namelijk van den tot zijn vroegere reinheid teruggebrachten liturgischen zang.

„En opdat de nieuwe stichting met goed succes bekroond worde, geeft de H. Vader u en het door u beraamde werk den apostolischen zegen."

— Uit de *Scientific American* van 24 Aug. ll. nemen wij het volgende:

De bisschop van Pavia Mgr. Riboldi, wien de kardinaalshoed onlangs is aangeboden, is algemeen bekend door zijn werk over Physica en vooral over de Electriciteit. Toevallig zijn er ook onder de nieuwbenoemde bisschoppen meerderen die op electrisch gebied naam maakten.

— *'s Pausen naamfeest.*— Ter gelegenheid van zijn naamfeest — St. Joachim — ontving de H. Vader Zondag het college van kardinalen en de leden van het pauselijk hof, die hem hun gelukwenschen aanboden. De gezondheid van den Paus laat niets te wenschen over. Na aan de aanwezigen den zegen te hebben geschonken, onderhield de H. Vader zich geruimen tijd met de professoren Barone, Kanzler en Marucchi, over de jongste oudheidkundige ontdekkingen in de catacomben.

De *Figaro* meldt omtrent deze feestelijkheid het volgende:

„In den namiddag van zijn naamdag heeft Z. H. receptie gehouden in zijn particuliere bibiotheek-zaal, waar 24 kardinalen, meerdere bisschoppen en andere kerkelijke dignitatrissen Z. H. hun opwachting maakten.

Geheel tegen zijn gewoonte in, richtte de Paus tot niemand persoonlijk het woord, maar hield hij slechts een korte toespraak, waarin hij de aanwezigen voor hun belangstelling dankte en verklaarde weinig hoop te hebben, dat hij het volgend jaar zijn patroonfeest zou mogen beleven. Droeve dagen waren gekomen, en de vele teleurstellingen, die hij van allerlei zijden ondervond, deden hem den wensch koesteren van den last des ouderdoms ontheven te worden.

Een veelstemmig „neen, neen" werd op dit oogenblik in de zaal gehoord, en de doorluchtige grijsaard kon zich niet weerhouden, thans te glimlachen. Hij voerde nu met meer opgewektheid het woord en dankte voor de attentie, die men hem ging betoonen, door hem met behulp van lichtbeelden in staat te stellen, zich een denkbeeld te vormen van de nieuwe opgravingen en ontdekkingen, in de Catacomben gedaan, aan welke hij, helaas, geen persoonlijk bezoek kon brengen.

Nadat de H. Vader aan zijn omgeving den zegen had geschonken, werden de lichtbeelden vertoond door professor Marucchi. Het feest werd volgens gewoonte besloten met de aanbieding van bloemen en vruchten aan Z. H.

Frankrijk.—*Vereenigings wet en Missionarissen.*—In verband met het weldra van kracht worden der Fransche vervolgingswet, geeft de *Politische Correspondenz* de volgende bijzonderheden over de verspreiding en de werkzaamheid der Fransche Katholieke missionarissen in het buitenland en de Fransche koloniën.

Uit eene kortelings gepubliceerde statistiek blijkt, dat het aantal Fransche missionarissen, dat van alle andere natiën te zamen overtreft. Van de 6106 missionarissen van allerlei nationaliteit zijn er 4500 Franschen. Hieronder zijn alleen de priesters begrepen; het overige Fransche personeel der missiën bedraagt 4500 broeders en 10.000 zusters.

Het genootschap der vreemde missiën te Parijs stuurde naar het verre Oosten 1131 missionarissen, die over 31 standplaatsen verdeeld zijn. Onder hun werkkring behooren ook Fransch Indo-China en Fransch-Indië.

Bij deze 1131 missionarissen, onder wie 24 bisschoppen, moeten nog gevoegd worden 578 inlandsche priesters.

De Jesuïeten zijn, schoon in geringeren getale, ook in het verre Oosten en Fransch Indië werkzaam. Zij hebben posten in Klein-Azië en Oost-Afrika en vooral in Egypte en Madagascar. Hunne orde telt ongeveer 800 missionarissen, onder wie 460 Fransche priesters. De paters van den H. Geest hebben hun apostolaat in de Antillen, in West- en Central-Afrika, op het eiland Reunion en in Madagascar.

De witte paters van kardinal Lavigerie geven onderwijs en koloniseeren in Algiers, Tunis en Fransch Soedan.

In de wilde landen mogen de geestelijke orden hun heilzamen arbeid in volle vrijheid verrichten, maar in het beschaafde Frankrijk worden ze verdrukt en vervolgd.

Transv al.—De correspondent van de *Times* te Bloemfontein bericht, dat de sterfte in de kampen in de noordelijke Kaapkolonie en den Vrijstaat (in Transvaal is de toestand bijna overal nog erger) het droevige cijfer van 116 per duizend heeft bereikt. Een hygienisch eenigszins welingerichte, gezonde europeesche stad heeft er precies honderd minder! Maar 116 vertegenwoordigt, zooals gezegd is, het gemiddelde sterftecijfer. Te Bloemfontein zelf is het 383,16. Is het niet of men hoort van een oude, door pest geteisterde stad, in stede van een door verlichte, knappe, brave Engelschen bestuurde plaats, waar dezen alles in de beste orde aantroffen, toen zij haar vóór bijna anderhalf jaar binnenrukten? Zoo wordt de voorspelling nu reeds bewaarheid, dat de grootere bevolkings-centra in de republieken, voor een deel ook in de koloniën, nog jaren na den oorlog brandpunten van ziekte en besmetting zullen blijven door hun reusachtige kerkhoven, hun zwaar besmettenden en vervuilden bodem en waterloopen. We vinden omtrent de sterfte na Bloemfontein nog de volgende getallen: Vredefortweg 162, Brandfort 74.64, Winburg 103.2, Springfontein 177.6, Kroonstad 159.36, Heilbron 25.92, Aliwalt noord 34.92, Kimberley 166.8, Bethulie 49.56, alles per duizend, terwijl Harrismith een schoone lijstoont. Of daar geen sterfte is geweest of dat de opgaven ontbreken, blijkt niet. Maar Bloemfontein heeft er 393.61! Dat is de meedoogenlooze woede, waarmede Chamberlain's medearbeider, de engel des doods, onder weerlooze Boerenvrouwen—en kinderen zijn afschuwelijk beschavingswerk ten uitvoer brengt! Den Boeren wordt de liefde voor britsche vrijheid, gerechtigheid en menschelijkheid met kanonnen en geweren ingeprent; hun gezinnen met pest, tyfus en mazelen.

Laatste Bericht.

In dank ontvingen wij eene brochure getiteld: *Venezuela y Colombia. Hechos Graves. 1901.* door Julio Garcia Herreros.

De brochure is eene verzameling van officieele documenten waaruit blijken moet, dat de Heer Julio Garcia Herreros, kort geleden nog consul van Colombia te Maracaibo, niets meer gedaan heeft dan zijn plicht, — en van welke behandeling hij het voorwerp is geweest.

